

РЕШЕНИЕ

№ 20683

гр. София, 16.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 28.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **587**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 1 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на У. Д., гражданин на Република Турция, ел. адрес [електронна поща] срещу отказ за издаване на виза „С“ от 18.12.2024 г. , издаден от втори секретар консул Б. И. при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция, връчен на жалбоподателя на 23.12.2024 г. Отказът е издаден без посочване на правно основание, като в него само бланкетно е отбелязано, че целта и условията на планирания престой не са обосновани; предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалния закон и процедурата по издаването му. Моли отмяна на акта.

Ответникът втори секретар консул Б. И. при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност. Процесната жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което съдът приема, че тя следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец рег. № ODR24014204V/10.12.2024 г. жалбоподателят е поискал от Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция да му издаде виза тип „С“, като към заявлението са приложени и съответните документи. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза „С“, издаден от секретар консул А. Д. при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Отказът е издаден без посочване на правно основание, като в него само бланкетно е отбелязано, че целта и условията на планирания престой не са обосновани; предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна. Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 212/12.11.2024 г., издадена от генералния консул на Република България в Генералното консулство в О., Република Турция, издадена на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на МВнР във вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на ответника да състави и връчна откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Представени са също така Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министъра на външните работи, Заповед № 95-00-209/29.03.2024 г. на Министъра на външните работи и Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на Министъра на външните работи, които обуславят компетентността на ответния орган да издаде процесния отказ. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, не е посочена обаче разпоредбата от приложимия нормативен акт, въз основа на която се отказва издаването на визата. Не са изложени последователно приетите за установени от органа факти, не е анализирана относимата правна уредба, не са формирани ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част, която, обаче, се определя отсъда като бланкетна. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно, следва да се приеме от фактическа страна, че отказът е издаден без посочване на правно основание, като в него само бланкетно е отбелязано, че целта и условията на планирания престой не са обосновани; предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК, както и в противоречие с чл. 10а, ал. 2 от ЗЧРБ, според която при вземане на решение за отказ за издаване на виза оправомощените длъжностни лица са длъжни да уведомят писмено кандидата за виза за правното основание и за мотивите за решението. Следва да се посочи, че по делото не са представени и други относими документи, като например становища на МВР-отдел „Миграция“ или ДАНС, от които да се извлекат евентуално факти и мотиви за процесния отказ. Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият отказ следва да се отмени, като незаконосъобразен.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При

новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и мотивира фактически и правно акта си.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ , по жалба на У. Д., гражданин на Република Турция, ел. адрес [електронна поща], отказ за издаване на виза „С“ от 18.12.2024 г. , издаден от втори секретар консул Б. И. при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция, връчен на жалбоподателя на 23.12.2024 г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на втори секретар консул при консулство на Република България в [населено място], Република Турция за ново произнасяне в едномесечен срок по заявление по образец рег. № ODR24014204V/10.12.2024 г. на жалбоподателя на У. Д., гражданин на Република Турция, ел. адрес [електронна поща], като се съобразят мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.